

СТОЯН КЕРЕФЕЙН КАК СЕ РАЖДА УБИЕЦ

chitanka.info

Казват, че баща ми е един от най-древните богове, които са стъпвали на тази земя. Други казват, че той е най-обикновен крадец, комарджия и мошеник. За съжаление, приятелю, дори аз не знам кое е вярно кое не. Майка ми беше моредел, но се е върнала към доброто си начало и стана почти обикновен елф. Тя ми е разказвала за баща ми, защото никога не съм го виждал. Млад, висок и строен е бил той. Помолил за подслон в гората и там се запознал с майка. Една нощ прекарана заедно — и аз съм резултата. Роден съм с черна коса и черни очи — нещо не до там характерно за елфите от моята гора — за това са ма кръстили Шадоу, но аз предпочитам съкратеното Шейд. Детството си прекарах в непрестанни лудории и пакости. Какво ли не правих, приятелю — крадах герданите на нимфите, поливах с вода крилетата на фейите и те падаха на земята като камъчета, свивах лешниците от дриядените дъбове. Смееш се, приятелю и с право — беше смешно, но заради тези шеги не веднъж дървото е играло по моя гръб. Но, в името на боговете си заслужаваше. Харесва ли ти моята история, другарю? Искаш да чуеш какво правя тук? Защо съм напуснал гората? С какво си изкарвам прехраната? Аз съм лъжец и разказвач, мошеник и любовник, беглец и наемен убиец. Нещо се стресна? Недей. Ти си плати за моя разказ и ще го получиш — успокой се не убивам кого да е. Но от къде всъщност започва моя разказ? Може би от гората. Да. Всичко винаги се свежда до...

Гората. Винаги съм обичал гората, нейната зеленина, свежест, прелест. Начина, по които птиците нижат своите песни през деня, тишината през нощта, когато самотен зов на някой вълк оттеква над отаржението на блестящата сребърна луна и ясното звездно небе в кристалното езеро на нимфите. Аз отрастнах в тази гора с нейните високи дъбове, нереално израстнали на стотици метри височина, дом на много елфи. Обичам гората и нейните живописни картини никога не биха ми омръзнали. Въпреки че гората също отвърщаше на чувствата ми, нейните обитатели не споделяха тази любов. И как може да бъде различно? Да видим ако вие търпите ден след ден, година след година в рамките на четвърт век щуротиите на едно полуелфче, на една опетнена кръв, дали бихте ги съдили. Но когато в чест на шестдесетия си рожден ден, когато по стандартите на моя хибриден род навлизах в юношеството си, обръснах главата на горския цар в съня му, чашата преля. Този път не ме биха, а направо ме изгониха, със забрана да се

връщам в Сребролес за две столетия. Първо плаках, но като видях, че сълзите няма да помогнат този път, си взех сбогом с майка, нарамих един елфски лък и поех по стария път към планината, чиито сияни върхове много често съзерцавах от короната на царския дъб — най-високото дърво. Бях чувал какви ли не легенди за тази планина, но никой не се приближаваше до нея — дори Сребролес рязко прекъсваше в нейните поли и се превръщаше в недружелюбна борова гора без пътеки и светлина. Но аз поех натам. След няколко дни стигнах границата на дъбовете и вечния сумрак на Сребролес и навлязох в мрака на боровете. Не след дълго загубих всякаква представа къде се намирам — само лекия наклон нагоре ми служеше за ориентир. И тогава забелязах с изостреното си елфическо зрение движение сред клоните на дърветата. Веднага приготвих лъка си, въпреки че не знаех дали не ми се е привидяло. И отново — шумолене отляво и отдясно. Изпратих една стрела в мрака. Последва болезнено цвърчене. И тогава те скочиха срещу мен. Не знам какво бяха — за първи път виждах такива същества — имаха нокти и клюнове, но и еленови рога — друго не забелязах. След много години в една друга гора се запознах по-подробно с физиологията на хипогритите и мога да предположа, че именно техни родственици са ме нападнали, но тогава не разполагах с тази информация, а дори и да разполагах надали щеше да промени нещо. Важното беше, че още първия удар от орловия клон изби лъка от ръцете ми. Веднага побягнах, като торбата с провизиите ми ми се закачи за един клон и се изхлузи от рамото ми. До ден днешен не знам, защо не ме подгониха. Ако го бяха направили, сега нямаше да ви разказвам тази история, а щях да съм тор за някоя тревичка да речем. Но факта е, че ме оставиха на мира. Не че беше кой знае каква утеха. Представете си ме — току що навършил шестдесет, едва отделил се от полите на майка си, без оръжие, без храна, в една мрачна, недружелюбна гора. Може да кажете, че сам си докарал бедата — никой не ме е карал да идвам в това забравено и от боговете място. Прави сте — така е. От сегашна гледна точка предполагам, че е било съдба да дойда тук. Но както и да е. Продължих да се скитам нагоре, защото доло ме чакаха ужасните чудовища. Сам, плачещ и до смърт уплашен. И тогава пред мен блестна светлина. Излязох на поляна, а отсрещния и край свършваше пред отвестна скала. Никога не съм си представял, че една планина може да бъде изцяло отвестна и

съставена само от скала. Но тази беше именно такава — стотици метри нагоре равен камък. Тръгнах няляво до стената. Поне светлината ме успокояваше. След два часа стигнах до пропаст — отсрещния край се намираше над бездна на разстояние, коетонямаше как да премина. Отдясно — отвестна скала, отляво — мрачна гора, отпред — бездна, чиито дъно не се виждаше, зад мен — слънчевата поляна. Обърнах се и поех обратно. След четири — пет часа стигнах да друга пропаст, но все едно бях пред първата: отляво — отвестна скала, отдясно — мрачна гора, пред мен бездънна пропаст, зад мен — тучна трева. Слънцето вече се скриваше. Седнах на земята гладен и изтощен и се разплаках отново. Неусетно заспах. Сънувах странен сън. Как се катеря, как някой повтаря: „Шейд, ела при нас“ „Шейд, чакаме те“ Сепнат се събудих и останових, че вече се разсъмва. Кога беше минала нощта? Сякаш времето течеше различно и проклетата омагьосана гора, защото в шестдесет годишния ми ум тя не можеше да бъде нещо друго, е виновна за всичко. Започнах да удрям безсилно с юмруци по отвесната студена скала. И тогава забелязах удобни места за хващане. Загледах се нагоре и видях нещо като площадка. Свих рамене и почнах да се изкачвам. Обзе ме странно чувство — като при съня ми. След един час изкачване, което не знам как успях да извърша, стигнах до площадката. Пред мен се откри гърлото на пещера. Побиха ме тръпки, но вече бях стигнал до тук — какво можех да направя? Да се върна и да бъда разкъсан от онези същества? Или да влезна? Естествено препочетох да умра бързо и болезнено от ноктите и клюновете, отколкото да влезна в недрата на една прокълнатата планина. Понечих да слезна, когато отново чух шепот в главата си: „Шейд, ела при нас“ Озадачен, без да подозирам какво правя, влязох в пещерата. Странното чувство се върна. С всяка крачка в мрака то ставаше все по силно. Скоро осъзнах, че това е едва сдържано нетърпение и радост. Но най-определено не бяха МОИТЕ нетърпение и радост. След около километър надолу привикнах с тъмнината и разбрах, че дори е леко светло — пред мен нещо мъждеееше. Различих нещо като широка арка. Като преминах през нея се отзовах в огромна пещера, чиито свод се губеше някъде горе в мрака. Фосфорициращи мъхове се бяха загнездили в стените и хвърляха леката си зеленикава светлина. А в центъра имаше пиедестал. Доближих се уплашен. Чуждото чувство на нетърпение стана почти болезнено в главата ми. На пиедестала се

намираха две черни ками с неправилна форма. Изглеждаха страшно неудобни за ползване и сякаш поглъщаха светлината — точните им очертания непрекъснато се меняха. „Шейд, вземи ни!“ Без да се замислям посегнах и вдигнах двете ками. Невероятно чувство на чужда еуфория избухна в главата ми. Пред очите ми преминаха светкавични образи: *ковашки чук и пещ,...огън горец като слънцето,...закалени в сърцето на звезда,...кръв...кръв ангелска и демонска...кръв сладка, тъй сладка,.....кръв божия — пием божия кръв.....баща.....брадата джудже с мургава кожа, зли очи и лукава усмивка,.....още кръв....на елфи, хора, джуджета, на всички живи твари,битки и кръв.....същото джудже,татко,ни носи.....поставя ни на пиедестал.....изсмива се и си тръгва,...очите му горящи от злоба.....хилядолетия самота, ах каква самота.....и жажда.....жажда за кръв....самота, мрак и жажда....млад полуелф, Избраният, задрямал под пещерата,...същия полуелф се изкачва,...той идва,...той ни зима,...РАДОСТ...* Шокиран изпуснах камите и припаднах. Когато се светсих те отново бяха в ръцете ми. На пиедестала имаше и две черни ножници, върху които бяха лежаха камите преди да ги взема. Прибрах камите в ножниците и си ги сложих около кръста. В мига в които вдигнах ножниците пиедестала проскърца и зад мен се чу грохот — входът беше затрупан. Обзе ме паника. Какво трябваше да направя? А и непрекъснатата радост в главата ми ме объркваше още повече. Обиколих цялата пещера, но друг изход нямаше. Сгуших се в единия ъгъл и се разплаках за пореден път. Тогава събрах всичката си сила и през хлиповете си се зарекох, че ако все пак се измъкна по някакъв начин, никога повече не ще плача. До сега винаги съм спазвал този обет. Не знам колко време съм лежал в ъгъла. Но постепенно един звук започна да се откроява, да изпъквадори над еуфорията в главата ми. Лек ромон. Шумеж на вода. Сепнах се и доближих глава до стената. От другата страна съвсем ясно се чуваше течаща вода. Потропах по стената и ръката ми потъна сред мъховете. Малко ми трябваше да осатновя, че на това място стена няма, а само мъхове. Не че беше голяма разлика — колкото и да бяха меки, ръката ми потъваше все по-дълбоко и докосваше нови и нови мъхове. Сякаш продължаваха вечно. „Шейд, нахрани ни“ Пак този шепот. Вгледах се в камите.

— Какво сте вие по дяволите?

„Дяволи, дяволи, хаха, близо, но не съвсем“ — избухна лудешки смях в главата ми.

Нямах избор. Прободох пръста си и капнах няколко капки кръв върху всяка от тях. Кръвта сякаш беше всмукана в желязото.

„Да, Шейд, сега мъховете“

Хванах здраво камите и ги заврях в мъховете. Ефекта беше ужасяващ. Мъховете веднага почнаха да се спъружват и да изсъхват. Съвсем скоро пред мен се разкри малък проход, точно колкото да пропълзя. Напъхах се вътре и залазих на четири крака. Скоро стигнах до малка пещера с вирче, водата от което се изливаше през някаква дупка. Светещи мъхове имаше и тук.

„Във водата, Шейд, във водата. Скачай!“

Имах ли избор? Поех дълбоко въздух и скочих във вирчето. Течението ме понесе към дупката. Светлината изчезна, когато потънах. Дробовете ми почнаха да горят. Течението ставаше все по-силно. Последното нещо, което помня беше сблъсък и болка. Изгубих въздух и съзнание. Отново не знам как оцелях — изглежда съм любимец на съдбата. Но се свестих на една полянка в някаква гора, край реката. Досетих се, че това е гората от другата страна на планината. Изправих се бавно, много бавно. Всичко ме полеше.

„Браво, Шейд, върна ни дневната светлина“ — чувство на триумф ме изпълни — „Сега трябва да се нахраним“. Вече знаех с какво се хранят камите, но за сега трябваше да се задоволят със заешка кръв, защото и моят глад се върна с пълна сила. Въздъхнах и навлязох в гората...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.